Ч. 236. Четвер 8 падолиста (27 жовтня) 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Похорон Архикнязя Оттона. — З комісиї реформи виборчої. — Програма француского правительства. — З Балкану.

Вчера по полудни відбув ся похорон Архикнязя Оттона. Взяли в нім участь крім Цісаря і Архикнязів, також саский король, син цісаря Вільгельма князь Айтель Фридрих, заступники всїх прочих держав, міністри австрийскі і угорскі, двірскі достойники, президенти палат, всї офіцири віденьскої залоги і ин. Улицї, котрими поступав похід залягли тисячі публики. По похоронї від'їхав саский король до Тарвіс, а кн. Айтель Фридрих до Берлина.

Комісия реформи виборчої вела вчера дальшу дискусию над законом о охоронї чистоти виборів. Міністер судівництва др. Кляйн доповнив свою попередну бесїду статистичними даними засудів за виборчі провини. Показало ся, що коли в лїтах від 1879 до 1897 року засуджувано за такі провини по кільканайцять осіб в цілій державі, то по заведеню пятої куриї ті провини виносять по кількасот случаїв. П. Ґесман заявив ся за вибором субкомітету. Відтак забрав голос пос. Абрагамович. Бесїдник заявив ся за вибором субкомітету і прилучив ся до внесень пос. Лехера, після котрих мають бути втягнені до проєкту деякі нові провини. Сторонництво бесїдника підпирає бажанє, висказане послом Васильком, аби єго вибрано до субкомітету, бо богато зависить польским послам на тім, аби дати нагоду тому послови пізнати внесеня польского Кола і тим дати єму можність поборюваня їх. Пос. Васильковк і др. Адлерови бесїдник дуже дякує за підпору, хоч оба ті посли займили супротив тих внесень становище відпорне. Именно що др. Адлер сказав, що кандидат мусить мати тверду шкіру і виставляти ся на всякі небезпечности єсть найлїпшим доказом оправданя тих внесень. Як виборець мусить бути окружений найсильнїйшою охороною так і кандидат має бути хоронений. Дальше треба на підставі досьвідів пороблених в Галичинї жадати охорони для виборчих комісий. Тому конечна річ, аби постанови закона були так уложені, щоби були зрозумілі для всїх, бо треба увзглядните, що не всї мають такі спосібности як автор проєкту. Бесїдник гадає, що всї провини повинні бути висказані в законї більше ясно. По промові п. Грубого закінчено дискусию. В голосованю принято внесенє п. Абрагамовича о вибір субкомітету, а на внесенє п. Перґельта постановлено до субкомітету вибрати 14 членів. З Галичини увійшов до субкомітету пос. Дулємба, вибрано також п. Василька. На внесенє п. Ґесмана ухвалено, аби субкомітет предложив до 8 днів справозданє, а на внесенє п. Грубого постановлено над справозданєм комітету приступити відразу до подрібної дискусиї. О речинци найближшого засїданя комісиї одержать єї члени повідомленє на письмі. По засїданю комісиї уконституував ся субкомітет вибираючи предсїдателем п. Дулємбу. Слїдуюче засїданє субкомітету відбуде ся в пятницю о годинї 6-ій вечером.

На засїданю француской палати послів президент міністрів Клемансо відчитав заяву правительства, котру принято оплесками, а головно уступи єї о союзї з Россиєю, о армії, о мировій політицї і о сепарацийнім законї. Заява згадує з жалем про уступленє Саріена і запевнює, що правительство буде і дальше переводити реформи з найбільшою рішучостию. Дальше вказує правительство на те, що від часу республиканьского правлїня Франция нїколи не грозила европейскому мирови, однак Франция не може розоружити ся, скоро на оружній силї опирає ся мир цивілізованого сьвіта. Правительство заповідає знесенє воєнних судів, розширенє виборчих прав, забезпеченє свободи зборів і т. д.

До Daily Telegraph доносять з Константинополя: Минувшої пятницї тутешна полиция

---

11)

З подорожий по Австралії.

Після П. Беллярдї'го, П. Фішера, дра Фікка і др.

зладив К. Вербенко.

(Дальше).

Первістних жителів Австралії нинї вже дуже мало, що найбільше яких 200.000; они вже вимирають а на острові Тасманія таки вже зовсім вимерли — поправдї винищили їх Европейцї горівкою і розпустою, що занесла між них погані заразливі недуги і затроїла їх родинне житє. Найбільшу силу в Австралії творять нинї поселенцї, між котрими найбільше давних британских підданих, Анґлїйцїв, Ірляндцїв і Шкотів. Всї они разом творять около 90 прц. цілого населеня.

По поселенцях британского походженя найбільше в Австралії Нїмцїв, особливо в полудневій Австралії, в Квінслендї і Вікториї, а відтак і в Тасманії. Се характеристичне як Нїмцї розлазять ся по цілім сьвіті: нинї повно їх не лиш в північній Америцї і в Африцї, але також і в Австралії та на австральских островах: Анґлїйцї і Нїмцї, отже ґерманьске племя, опановують щораз більше майже цілий сьвіт. В Австралії займають ся Нїмцї головно рільництвом, торговлею і ремїслами. До полудневої Австралії зайшли Нїмцї первістно в тих часах, коли пруский король Фридрих Вільгельм III видав був розпорядженя в справі протестантского богослуженя, котре не сподобало ся пасторам. Тодї вивандрували були цїлі громади під проводом своїх пасторів головно із сторін на півночи від Берлина званих Укермаркия і з долїшного Шлеска. За тими пішла еміґрация з Бреми, а відтак в 1848 з Берлина. Коли показало ся, що тим першим еміґрантам веде ся в Австралії добре, то за ними почали вже правильно виходити й другі, головно до полудневої Австралії, де вже повно місцевостий з нїмецкими назвами як пр. Ґандорф, Ґрінталь, Блюмберґ і т. п. а навіть з такими як Потсдам, Седан, Бісмарк і т. п. Всїх Нїмцїв в Австралії єсть около 100.000, а з тих найбільше в полудневій Австралії (30.000) і в Квінсленд (25.000). В сих кольонїях займають они впливові становища, бувають вибирані до парляменту і беруть участь в правлїню краю.

Третим важним чинником суть Хінцї, хоч їх тепер значно менше як бувало давнїйше. В перших початках, коли відкрито золоті поля, заходили они гурмами. Коли же в 1880 р. наложено у всїх кольонїях крім західної і полудневої Австралії на кождого Хінця, що заходив до Австралії, поголовний податок 200 К, пізнїйше навіть аж 1200 корон, то число їх зменшило ся значно так, що в 1891 р. було вже лиш неповна 38.000. В послїдних часах число їх ще більше зменшило ся, а на їх місце спроваджують тепер, головно до робіт в плянтациях цукрової троцї, людий з сусїдних островів а також робітників аж з Яви а навіть і з Японії.

Тут би згадати ще про т. зв. „бушменів“, котрі підчас бурскої війни в полудневій Африцї відограли навіть якусь „політичну“ ролю. Що то за люди? Насамперед то зовсім не австральскі туземцї лиш білі, зволоч з цілого сьвіта. Бушменами називають їх длятого, що они жиють в хащах. Під словом „буш“ (хащі) розуміють тут не лиш справедшні праліси з пальмами і ліянами, але також і густі корчі, звані також „scrub“ (скриб), що вкривають безконечні простори, на котрих або буває велика посуха, або коли настануть доці, то сухі русла переміняють ся зараз в рвучі ріки, а наконець також просторі степи в глубинї краю, що служать за пасовиска. Тут отже сидять „сквотери“ (squatter), себ то поселенцї або чиншівники, що сидять на чужім, звичайно державнім ґрунтї. Але тоті сквотери то не хлїбороби як в Америцї, лиш скотарі. Такий сквотер має безчисленні стада рогатої худоби і череди овець, що в Австралії єсть найбільшим богатством, то й не дивота що спадщина по таких людех виносить міліони. Поодинокі стада, що числять і по десять тисячів штук, потребують очевидно догляду і опіки, отже з тих пастухів, що тут наймають ся до худоби, виробила ся з часом зовсім окрема порода людий, званих коротко „бушменами“.

Такий бушмен сидить на своїм кострубатім, витревалім кони, як би приріс до него. Широка крисаня отїняє опалене аж чорне, худощаве лице, а ціла єго стать складає ся з жил і костий. Довгий батіг на короткім бичівнї єсть страшним і дуже зручно уживаним оружием, і найдикший бугай заверне ся від него. В невідраднїй самотї проживає такий бушмен свій вік; рідко коли покаже ся якийсь наставник,

одержала відомість, що є наміренний новий замах на султана, котрий має бути виконаний в хвили, коли султан удасть ся до Константинополя на молитву. В наслідок сего заряджено надзвичайні средства осторожности. Між иншим здержано всї кораблї впливаючі до порту і застановлено комунікацийний рух в дїльницях, через котрі султан мав переїздити. Викликало то серед людности велике занепокоєнє, однак день минув спокійно.

Надзвичайні загальні збори товариства „Просьвіта“.

(Конець).

По перерві зібрало ся ще споре число членів, а голова проф. Огоновский відкрив збори заявою, що з причини браку часу відпаде реферат про господарскі спілки, а приступить ся до реферату про реформу видавництв „Просьвіти“. За згодою зборів забрав голос референт др. Колесса і в довшім виводї представив ухвали анкети в справі реформи видавництва. На будуче мають видавати ся, після тих ухвал книжочки з як найріжнороднїйшим змістом в формі читанок з малими а добірними статейками. Надто має видавати ся часопись для членів Товариства.

При кінци поставив референт ідентичну резолюцию з попередною, щоби збори приняли в засаді проект анкети задля реформи видавництв „Просьвіти“ і поручили видїлови переведенє відповідної орґанїзациї. Над тим рефератом мала розвинути ся дискусия, однак з причини спізненої пори і рівночасно відбуваючих ся зборів „Народної Торговлї“, на які спішило ся богато членів, голова хотів приступити до замкненя зборів.

Та мимо того бесїдники прямо рвали ся до промов, а заміти з причини недостаточного обговореня справ зібрав о. Воляньский в ось які постуляти:

Щоби на будуче передовсїм не назначувано загальних зборів в такий день, коли инше краєве товариство скликує їх для себе; щоби членам, взглядно філїям і читальням „Просьвіти“ достарчувано перед зборами докладнїйшого субстрату до справ стоячих на дневнім порядку; щоби збори відбували ся на основі репрезентациї. Устрій „Просьвіти“ — виводив бесїдник — є такий, як старинної римскої історії. Доки Рим був собі містом з околицею, то збори римских горожан на форум були відповідні і не представляли трудностий. Але коли Рим став імпериєю, обнимаючою цїлий старинний сьвіт, тодї їзда їх до Риму стала для них утяжливою. А коли вже з'їхали ся, то було їх тілько, що ніяк не могли анї помістити ся на форум, анї виговорити ся, анї нїчого урадити. В такім самім положеню находять ся члени „Просьвіти“. Тїсно нам тут в тїй сали, що четвертина, яка приїхала з далекої провінциї, стояла за дверима на коридорі, не беручи удїлу в нарадах, виговорити ся людям нема як, хотяй не один з нас приїхав зі своїми проєктами і жаданями, а і ухвали переходять більшостию, не знати якою. Бо на збори приходить кождий член „Просьвіти“ без розбору: зі Львова більше, бо їх то нїчо не коштує, з подальшої провінциї менше, бо то потягає за собою страту часу і гроша, з одної місцевости приїде більше членів, часом зовсїм припадково, з другої нїхто не явить ся, а нїхто не має про те анї сьвідомости анї евіденциї. Отже сему треба зарадити в той спосіб, щоби не саме членьство давало право до участи в загальних зборах, а делєґация від поодиноких читалень і філїй „Просьвіти“. Бесїдник ставить внесенє, щоби загальні збори поручили видїлови опрацювати в тім напрямі зміну статуту і предложити єї слїдуючим загальним зборам.

Принято внесенє через акламацию, а також поручено видїлови, щоби всї три реферати, приготовлені на нинїшні збори оголосив чи то в часописи „Просьвіти“, чи в иншій часописи. На сім замкнув голова збори подякою за численну участь в зборах.

Новинки.

Львів, дня 7-го падолиста 1906.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** іменувала в народних школах: Каз. Арґасиньского учителем 6-кл. муж. школи в Городку, Євсоп. Свидиньску учит. 5-кл. жін. шк. в Косові, Франц. Барановску учит. 3-кл. шк. в Хотимирі, Мих. Височаньску управителькою 2-кл. школи на „Старім Ринку“ в Сокали; — управителями 2-кл. шкіл іменовані: Володислав Лянгер в Постолівці, Йосиф Воєвода в Доїздові і Йос. Кукурудза в Зимулинцях; — учительками 1-кл. шкіл іменовані: А. Кернай в Висоцку, Ольга Данилюкова в Черемхові і Мих. Кукурудзова в Замулинцях; — учителями (-льками) 2-кл. шкіл іменовані: М. Кобиляньский в Рогізні, Франц Доктор в Прибівцї, Анна Процева в Верхомлї малій і Ядв. Корецка в Бистровичах; — перенесені учителї: Стан. Якубовский з Чайкович до Гвіздця старого, Авґ. Карпиньский з Угринковець до Торска, Кар. Залуска з Семаковець до Даниловець, Стан. Орловский з Коштової до Сеpакостя, Мар. Лїґенза з Сулимова до Дорошова малого; — перенесені в стан супочинку: Павлина Вінтерова в Станиславові, Іван Луців в Надвірнії, Йос. Германівна в Лопатинї, Григ. Рибак в Липици горішнїй і Юлїя Смендова в Пикуличах.

— **Приватні доценти.** Ц. Міністер просьвіти затвердив ухвали колеґій професорских що до допущеня практиканта при бібліотецї унїверситетскій у Львові, дра Івана Лукасевича яко приватного доцента фільософії на видїлї фільософічнім львівского унїверситету і професора державної школи промислової в Кракові, дра Станислава Анчица, яко приватного доцента технольоґічної механїки на політехнїцї у Львові.

— **В справі войскових такс.** Ц. к. Намістництво пересьвідчило ся, що приписи о войскових таксах з 1880 р. виконують ся невластиво. Деякі старости не взивають обовязаних платити войскову таксу, щоби явили ся особисто в цїли зложеня дотичних інформаций про свої маєткові і родинні відносини, але кличуть до староства в цїли розслїдженя згаданих відносин мужів довіря і начальників громад, наслїдком чого громади мусять поносити тягар покритя видатків на дорогу покликаних до староства представителїв громад. Супротив того Намістництво пригадало на днях старостам вдруге зміст обіжників, виданих ним в тїй справі. Намістництво поручило старостам, щоби покликуваня мужів довіря і начальників громад обмежили тілько на ті випадки, в котрих по причинї неявленя обовязаного до оплати войскової такси не дасть ся в инший спосіб (пр. дорогою кореспонденциї з громадами, допитуванєм начальників громад в часї їх вібраня в старостві і т. п.) осягнути підстави до виміру войскових такс, як не менше, щоби встерігали ся видавати розпоря-

щоби переконати ся о станї стад та донесе єму трохи поживи і тютюну. Бушмен складає собі свою платню, бо прецї в пустини не може нїчого видати. Коли же нараз пригадає собі знову сьвіт, котрий иноді з конечної причини мусїв на завсїгди покидати, то іде тоді до сквотера і домагає ся від него свого векселя, бо в хащах нема гроший. Вексель дістає нераз й на 100 фунтів штерлїнґів або й більше. Тодї сїдає він на коня або коли скромний то іде пішки, при чім перевішує через плече коц до накриваня, без котрого не може обійти ся, а за поясом мусить мати револьвер і так спішить він в сторони де жиють люди. Але звичайно не заходить далеко! Подорожник Люмгольц, що жив довгий час в хащах так розповідає з власного спостереженя:

Бушмен стає в першій коршмі спочивати, а тут витають єго грімким „Галльо“! — Тепер починає ся веселе житє і він уживає єго головно в той спосіб, що пє всїлякі можливі роди горівки. Він віддає коршмареви свій вексель і запиває ся тепер без кінця й міри — всї, що заходять до коршми пють на єго рахунок. Иноді в дуже короткім часї минають ся всї гроші; зі зруйнованими нервами і порожною мошонкою вертає він яко „tramp“ (волоцюга) назад в хащі і позістає там знову кілька лїт а відтак тота сама істория зачинає ся на ново. Аж дивно стає, що тоті людиска можуть видержати, бо они мов би божевільні руйнують своє здоровлє. Иноді таки гинуть від тої дїдьчої отруї, котру їх продають під назвою джін, бранді або віскі а неодин із тих несовістних коршмарів має коло свого обійстя мале кладовище, де тихцем закопують жертви тої отруї. А кілько то разів буває й так, що запитий бушмен вийшовши з такого пекла гине на дорозї від спеки або збивши ся з дороги гине нужденно від спраги.

До бушменів в дальшім значінню належать також і ті, що стрижуть вівцї. Коли в осени зачинає ся стриженє овець, потребує сквотер в десятеро або й в двайцятеро більше всїлякої челяди. Тодї злазять ся постричачі — людиска, з котрими небезпечно самому одному стрітити ся, а котрих нїхто не питає, звідки они і яка їх минувшість. Тоті люди зарабляють денно до 20 корон (крім харчу) і щезають, скоро стриженє скінчило ся. Коли вже прогуляли всї гроші, волочать ся по краю нїби то шукаючи роботи і стають ся страшною язвою для фермерів. Горе тому, котрий не пустить їх до хати, не дасть попоїсти і напити ся горівки — змусять єго до того револьвером, або пустять хату з димом і спалять збіже в поли.

Першими кольонїстами в Австралії були, як вже сказано, самі злочинцї, котрих привожено сюди із старого краю. Від 1787 р. аж до 1868 коли то зовсїм скасовано депортацию, привезено до Австралії загалом 137.161 осіб між тими 116.842 мужчин і 20.319 женщин. Але вже в перших початках тої кольонїзациї старало ся анґлійске правительство накланяти людий із старого краю до поселеня в Австралії даючи їм даром землю і призначуючи їм арештантів до роботи; спроваджувано навіть кольонїстів з Нїмеччини. В той спосіб настала перша і найстарша кольонїя у всхідній части Австралії **Новополуднева Валїя** (New South Wales = Ню Савт Вельс), до котрої належав ще остров **Тасманія**, званий також краєм Вандіємена. Ся кольонїя ще нинї майже так велика як Нїмеччина і Австро-Угорщина разом, бо займає кругло 799.100 квадратових кільометрів. Перша карна оселя була тут в 1788 над Портом Джексона (коло нинїшнього Сїдне) і від того року аж до 1840, коли скасовано депортацию вивезено сюди 59.788 арештантів. Але крім того заходили сюди й вільні поселенцї а в 1850 р. було тут вже 265.503 кольонїстів.

Побіч сеї матерної кольонїї розвинула ся на полудневім заході над Портом Филипа (коло нинїшнього Мельберн) друга кольонїя основана в 1838 під назвою округа Порту Филипа. В 1851 р. відкрито в сїй кольонїї значні поклади золота і она тодї відорвала ся від матерної і стала самостійною під назвою **Вікториꙗ**. Ся кольонїя, хоч і найменша зі всїх, бо має лиш 229.078 квадр. кільометрів, єсть найбогатшою зі всїх. Третою кольонїєю, котра також первістно належала до Новополудневої Валїї був край званий нинї **Квінсленд** (Queensland). Була се кольонїя, до котрої від 1825 аж до 1839 висилано найгірших злочинцїв. Коли же від 1842 допущено тут і вільних кольонїстів, число жителів так збільшило ся, що кольонїя ся в 1859 р. відорвала ся також від матерної. Квінсленд має нинї 1,730.721 квадр. кільометрів простору.

(Дальше буде).

дженя, котрі по причинї виконуваня приписів о войскових таксах обтяжали би громади непотрібними видатками. Зміст того обіжника Намістництва подав краєвий Видїл рівночасно до відома всїх повітових видїлів з порученем, щоби поучили громадскі уряди про єствуючі приписи і розпорядженя Намістництва.

— **Стипендиї.** Краєвий видїл розписав конкурс з реченцем до 15 с. м. на опорожнені стипендиї з фондаций, які находять ся під єго управою. Подаия треба вносити через шкільні власти до краєвого Видїлу з такими прилогами: 1. сьвідоцтво хрещеня; 2. сьвідоцтво убожества; 3. сьвідоцтво успіхів в науцї за остатний піврік; 4. компетуючі о стипендию мають також подати докази, що відповідають тим умовам.

— **Розбій.** Вчера насціла була з Кракова депеша з вістию, що краківска дирекция полициї одержала повідомлене, після котрого п. Тома Грайбнер, син дневникаря з Варшави, застрілив під Тарновом у власній обороні двох людий, котрі на него були напали, а третого зранив. Нинї одержуємо близше пояснене сеї подиї: П. Грайбнер їхав в ночи з недїлї на понедїлок наймленими кіньми з Богумиловиць до Ленки. В селї Рудці, славної з розбоїв, обкинула єго громада селян камінєм. Грайбнер на пострах вистрілив у воздух, а напастники розбігли ся. Коли вже уїхав був може яких два кільометри дороги, вискочило з рова чотирох напастників: двох здержало конї і кинулись на візника, а двох кинулось на Грайбнера і вхопивши за груди, крикнули: „Давай гроші!“ Грайбнер завізвав їх, щоби уступили ся, але коли один з тих людий сказав на то: „Не руш ся, бо стрілю“ — тодї нападений добув револьвера, стрілив два рази і убив двох напастників на міґсци, а одного зранив тяжко. З доходженя показало ся, що напастниками були люди, карані вже кілька разів за напади і бійки.

— **Два самоубийства.** До т. зв. „лютринку“ за жовківскою рогачкою прийшов онодги вечером якийсь зарібник, літ може 50 і зажадав ванни. Коли вже за довго перебував в кабінї і на пуканє до дверий не давав ніякої відповіди, служба виважила двері і застала вже лиш трупа зануреного у водї. Коло ванни на земли знайдено випорожнену до половини фляшку спірітусу. — До ставу Пелчиньского кинув ся онодги в самоубийчім намірі сторож дому при ул. Зибликевича ч. 36, Данило Яворский, літ 36. То побачив якийсь сьвященик і заалярмував сторожу у войсковій плавальни. Вояки кинулись зараз на ратунок, але небавком видобули лиш трупа з води. Причиною самоубийства мала бути обава страти посади. Самоубийник полишив жінку і одну дитину.

— **Жертви мантия.** На полицию зголосили ся селяни з Деревні, Яким і Стефан Білецкі і подали, що втікший зі Львова мантий Лев Ґріс, котрий удавав адвоката, а про котрого ми вже доносили, взяв від них 90 корон і 7 стемплїв по коронї на переведенє процесу спадкового а нїчого в сїй справі не зробив. Зголосив ся також селянин з Бринцїв церковних Василь Грицїв і подав, що Ґріс взяв від него 116 корон на ведене процесу з першим братом а крім того забрав єму всілякі документи і ухнали судові. Ґріс представив ся Грицеву яко кандидат адвокатский, занятий в канцеляриї одного з львівских адвокатів.

— **Загадочна справа.** До села Березовиці коло Бірчи прийшов сими днями на руки тамошного посесора Діллера почтовий пакунок з написю: Бачність! Містить в собі портрет вартости 2000 корон!“ Діллер, котрий ніколи не мав ніякого дїла з малярями здивував ся не мало на вид тої посилки і спершу не хотів єї отворити, але остаточно таки розпакував і знайшов в серединї замість портрету надгниваного вже трупа новонародженої дитини. Загадочною сею справою заняли ся власти.

— **О страшній подиї** в цирку Буша в Берлинї, о котрій ми вже згадували, подають тепер німецкі ґазети докладнїйші вісти. На пополудневім представленю в цирку зьвірі були вже від самого початку дуже неспокійні так, що усмиритель Віллї Петерс лиш з великим трудом міг їх змусити до послуху. В представленю брало участь десять львів і шість тигрів. В недїлю мусять зьвірята в цирку Буша постити; не дістають мяса лиш хліб помащений сиропом. Представлене удало ся добре і Петерс хотів вже заганяти зьвірята до клїтки, коли нараз один лев кинув ся на тигра і почали жерти ся та страшно ревіти. Петерс прискочив до них і хотів їх гарапом розігнати, та нещасте хотїло, що посовгнув ся і упав на землю як довгий. Зміркувавши своє страшне положене, хотів Петерс борзо схопити ся, але ледви підніс ся, як один із найсильнїйших львів вдарив єго лабою так страшно в лице, що він знову упав на землю. В тій хвили шїснайцять зьвірів кинуло ся на Петерса, котрий надармо старав боронити ся. Один з тигрів впив ся єму своїми величезними кігтями в плече і почав зубами дерти тїло. Прочі зьвірята кусали, де дало ся. На поміч нещасливому кинуло ся двох помічників Петерса і двох із служби циркової та почали зелїзними дручками і вистрілами з револьверів відганяти зьвірята від Петерса і увільнили єго.

Покалїчений страшно і подертий та цїлий в крови вийшов Петерс з клїтки а тїло єго представляло страшний вид. Удар льва був так сильний, що цїле лице відразу страшно напухло а кіготь відорвав повіку і лиш якимсь чудом око позістало неушкоджене. Зуби тигра пробили рамя на скрізь а кров капала з цїлого тїла. В перший хвили тої страшної сцени настав був серед публики страшенний переполох. Всї кинулись втікати а одна панї впала навіть підчас втечі зі сходів, але на щастє не зробила собі нїчого. Тимчасом Петерса виратувано і публику удало ся успокоїти. Петерс показав ся ще публицї, коґра повитала єго грімкими оплесками, але за третим разом, коли хотів публицї поклонити ся ослаблений до крайности упав безпритомний на землю. Лікарі циркові при помочи якогось товариша покалїченого позавязували єму рани. На жадане жінки Петерса відставлено єго до дому і тепер буде він мусїв кілька недїль лїчити ся.

† **Померли:** Антонина Ґамота, жена директора міскої школи у Львові, упокоїла ся дня 2 с. м. в 57-ім роцї житя; — Евгенія з Ранкевичів Ґарбакова упокоїла ся 31-го жовтня с. р. в Надвірній в 43 р. житя.

Телєграми.

Відень 7 падолиста. На початку нинїшного засїданя палати послів відчитувано дословно інтерпеляциї і внесеня, що заняло майже 20 мінут часу, по чім палата приступила до дальшої дискусиї над пильним внесенем Ґесмана в справі реформи виборчої. — Яко ґенеральний бесїдник промавляв др. Тавчар, котрий виступив против пильности внесеня і самого предложеня о реформі виборчій.

Петербург 7 падолиста. (П. А.) Нинї при участи заступників міністерств просьвіти і комунїкаций відбуло ся засїданє І департаменту сенату для нарад над декотрими справамм, звязанами з виборами до Думи і Ради державної. Ухвалено слїдуючі резолюциї: Селяни мусять вибирати в окрузї своєї куриї виборчої а не вільно їм брати участи у виборах в крузї курий властителів більшої посїлости. Особи належачі до стану козаків не вибирають анї не можуть бути вибрані, скоро не осїли в краях козацких. Під „власним помешканєм“, котрого уживаче уповажнює властителя брати участь в міских зборах виборчих, треба розуміти таке помешканє, котре представляє самостійне господарство з власним входом і власною кухнею і не має ніякого внутрішного сполученя з иншим помешканєм. Особи, котрі з причини убожества удержують від добродійних товариств вільне помешканє, як також і ті, що віднаймають поодинокі комнати, не мають права виборчого і не будуть втягнені до лїст виборчих. Так само не будуть втягнені до тих лїст слуги найнизших катеґорий як: дверники, монтери, дозорці доріг і т. д. Дальше не бере участи в виборах до Думи служба зелїзнича найнизшої катеґориї як: машиністи і їх помічники, кондуктори, топники, будники і т. д.

Порсмес 7 падолиста. Розрухи вчера не повторили ся. Вхід до касарень і офіцирских кватир обсадила подвійна сторожа. Більшу часть невдоволених вислано на кораблї в порті і усунено можливість нових розрухів.

Ню-Йорк 7 падолиста. (Б. Райтера) Републиканьский кандидат Гуґс вибраний ґубернатором ню-йоркскої держави.

Москва 7 падолиста. Нинї відбула ся в банках трета виплата рати 20·5% на росийску позичку державну з 1906 р. Вплати наспіли точно.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа у Львові дня 6 падолиста:** Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 7·80 до 8·—; жито 5·80 до 6·—; овес 6·80 до 7·10; ячмінь пашний 6·30 до 6·60; ячмінь броварний 7·— до 7·60; ріпак —·— до —·—; льнянка —·— до —·—; горох до варення 8·50 до 9·50; вика 5·50 до 5·75; бобик 6·— до 6·20; гречка —·— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 50·— до 60·—; конюшина біла 30·— до 45·—; конюшина шведска 60·— до 70·—; тимотка 20·— до 24·—.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).